

Drzewieckiego Piotra, al.

Dzielnice: Wola

Osiedla: Mirów

Atrybuty:

Rok utworzenia nazwy: 2005

Opis

Są dwie postaci o tym imieniu.

Piotr Drzewiecki (1838-1868) - lekarz. Podczas powstania styczniowego pełnił obowiązki komisarza Rządu Narodowego na terenie Prus Wschodnich.

Piotr Drzewiecki (1865-1943) - inżynier, przemysłowiec, pedagog, pierwszy prezydent Warszawy w niepodległej Polsce. Był rodowitym warszawiakiem, w tym mieście ukończył szkołę realną. Naukę kontynuował w Petersburgu, początkowo w Instytucie Technologicznym, później zaś w Instytucie Inżynierów Cywilnych, który ukończył w 1890 roku. Był specjalistą w zakresie techniki sanitarnej - w 1893 roku założył firmę "Towarzystwo Budowy Maszyn i Urządzeń Sanitarnych - Drzewiecki & Jeziorański S.A.", produkującą instalacje wodne, kanalizacyjne i centralnego ogrzewania. Dwadzieścia lat później współtworzył Dom Towarowy Braci Jabłkowskich z siedzibą przy ul. Brackiej 25. W latach 1899-1919 pełnił funkcję prezesa Stowarzyszenia Techników. Był współwłaścicielem kamienicy w al. Jerozolimskich 57, sam mieszkał w nieistniejącej dziś kamienicy przy al. Jerozolimskich 71. W 1914 roku współtworzył Komitet Obywatelski m. Warszawy - dwa lata potem został członkiem Rady Miejskiej, która wybrała go burmistrzem Warszawy. Od 7 X 1917 roku do 28 XI 1921 pełnił obowiązki prezydenta miasta - jego główne decyzje dotyczyły odbudowy miasta ze zniszczeń wojennych, zainicjował również powstanie wielu gmachów użyteczności publicznej. Stworzył fundusz nagród dla najlepszych pracowników. W latach 1930-37 był szefem Komisji Planu Regionalnego Warszawy opracowującej zagospodarowanie podstołecznych terenów. Jako pedagog wykładał w Szkole Budowy maszyn im. Wawelberga i Rotwanda. W 1919 roku powołał do życia Ligę Pracy (stowarzyszenia szerzącego przekonanie o celowej i wydajnej pracy jako podstawy ogólnej pomyślności narodu) a dwa lata później został prezesem Instytutu Naukowego Organizacji i Kierownictwa. Walczył z biurokratyzacją, czego dowodem był wygłoszony w 1924 roku referat zatytułowany "Ustrój administracji państwowej i samorządowej w świetle naukowej organizacji pracy". Zajmował się problemami skuteczności pracy (referat "Optimum pracy ludzkiej", w którym udawał, że skuteczność to stosunek różnicy między wartością uzyskanego rezultatu i użytego doń nakładu a zużytem do tego wszystkiego czasem), opublikował również książkę na ten temat "Najcenniejszy skarb w życiu człowieka". Był pierwszym prezesem Polskiego Komitetu Normalizacyjnego (mimo sprzeciwów drukarzy zatwierdził dzisiejsze formaty papieru, np. A-5 czy

A-4), przedstawicielem nurtu uniwersalistycznego w organizacji i zarządzaniu przedsiębiorstwem. Stał na czele polskiego oddziału Banku Komunalnego, przewodniczył również Polskiemu Związkowi Przemysłu Metalowego, założył też pierwszą w niepodległej Polsce Fabrykę Lokomotyw z siedzibą w Chrzanowie. Przez pewien czas pełnił funkcję prezesa Fabryki Karabinów "Pocisk" oraz Polsko-Francuskiego Towarzystwa Budowy Samochodów i Samolotów. Na początku okupacji hitlerowskiej został aresztowany przez Niemców, stając się niejako ich zakładnikiem. Po zwolnieniu zrezygnował z emigracji, jednak systematycznie dostarczał Rządowi Polskiemu w Londynie informacje o stanach zniszczeń polskiej gospodarki. Ponownie aresztowany przez gestapo w 1942 roku, po serii brutalnych przesłuchań w al. Szucha i na Pawiaku został wywieziony do Berlina, gdzie zmarł z wycieńczenia w miejscowym więzieniu Spandau. W 1949 roku jego prochy zostały sprowadzone do kraju.

Spoczywa:

Cmentarz Powązkowski, kwatery 65, rząd III, miejsce 15/16 (grób symboliczny).

Ciekawostki

Stan obecny:

Data nadania nazwy: 2005.10.28
